

Βαριετέ : «*Ἡ Ἀθήνα μας*» δράμα εἰς πράξεις τρεῖς
ὑπὸ Ν. Σπανδωνῆ.

ΤΟ δράμα εἶνε κοινωνικὸν καὶ πολιτικόν. Ἐνας νέος Ρωμηὸς μὲ νέας ιδέας ἔρχεται ἀπὸ τὴν Γερμανίαν, ὅπου ἐσπούδαζε πολιτικὰς ἐπιστήμας, καὶ ἐπιχειροῦ πολιτευόμενος τιμίως, — εἰς αὐτὴν τὴν τιμιότητα δὲν συνοψίζονται ὅλαι αἱ νέαι ιδέαι, ἐδῶ εἰς τὴν Ἑλλάδα; — νὰ διορθώσῃ τὸ Ρωμείκο. Δὲν τὸ κατορθώνει ὅμως, διότι τὸ «περιβάλλον», βαθύτατα διεφθαρμένον, τοῦ γίνεται πρόσκομμα, καὶ αὐτὸς δὲν εἶνε τόσο δυνατὸς διὰ νὰ τὸ ὑπερνικήσῃ. Ἐκτὸς τούτου τὸν ἀπατᾷ τὸν δυστυχῆ καὶ ἡ σύζυγός του. Εἰς τὸ τέλος ὅμως καὶ αὐτὴ μετανοεῖ, καὶ τὸ ἐγγύτερον τουλάχιστον «περιβάλλον» φαίνεται εὐνοϊκώτερον. Καὶ ὁ ἀναμορφωτὴς ἀναθαρρεῖ, καὶ ἀποφασίζει νὰ τεθῆ καὶ πάλιν ἐπὶ κεφαλῆς τῶν νεοῖδεατῶν καὶ νὰ ἐπιχειρήσῃ τὸ ἔργον τῆς σωτηρίας. Τὸ κατορθώνει αὐτὴν τὴν φορὰν; Δὲν γνωρίζομεν, διότι τὸ δράμα τελειώνει ἐδῶ. Ἐπειδὴ ὅμως αἱ τελευταῖαι λέξεις τοῦ ἥρωος εἶνε ἀρκετὰ ἐπαναστατικά, φαίνεται ὅτι ὁ συγγραφεὺς θέλει νὰ μᾶς πῆ ὅτι μόνον δι' Ἐπαναστάσεως — καὶ ὄχι τόσο εἰρηνικῆς, — εἶνε δυνατόν νὰ ἐπέλθῃ τὸ ποθούμενον.

Δι' αὐτὸ καὶ ἡ «Ἀθήνα μας» ἀπαγορεύεται καὶ ἐπιτρέπεται ὑπὸ τῆς ἀστυνομίας ἐναλλάξ, ἀναλόγως τοῦ βαθμοῦ τὸν ὁποῖον δεικνύει τὸ πολιτικὸν βαρόμετρον τῶν ἡμερῶν μας . . .

Ὡς δράμα, ἡ «Ἀθήνα μας» δὲν ἱκανοποιεῖ βεβαίως τὰς ἀπαιτήσεις τῶν πολὺ ἀύστηρῶν. Ἐχει ὅμως καὶ πολλὰ προτερήματα. Τὸ «κοινωνικόν» μάλιστα μέρος, ἀσυγκρίτως ἀνώτερον τοῦ «πολιτικοῦ», καὶ ὡραίας σκηναῖς παρουσιάζει, καὶ ἀληθινούς τύπους, μεταξὺ τῶν ὁποίων διαπρέπει ὁ ἀμίμητος ἐκεῖνος τραπεζίτης Ζώρξ.

Ἐπὶ τοῦ θιάσου Κυβέλης - Φύρστ ἐπαίχθη τελείως καὶ μὲ πρωτοφανῆ σκηρικὸν πλοῦτον.